

TƯ-TƯỢNG HẰNG NGÀY

Tháng Février 1931

- 1.—Đang làm việc đời nay, ta nên nhớ đến đời sau (II Cô 4: 7-18).
- 2.—Ta gặp khó-khẩn là dịp được thêm ơn Chúa (II Cô 12: 1-10).
- 3.—Người khiêm-nhường vui lòng đổi lỗi, coi như tẩy vết áo bẩn (Gia 5:).
- 4.—Ở trong nhà, nếu mình biết khiêm-nhường, thì dầu chẳng tranh quyền, cũng sẽ được quyền (Ma 18: 1-14).
- 5.—Vi mình cũng có lỗi, nên dễ tha lỗi cho người khác (Rô 2: 1-11).
- 6.—Có chịu đau-đớn mới được hưởng vinh-hiền (Êp 5:).
- 7.—Nếu nay không nghe lương-tâm dạy-bảo bởi Đức Thánh-Linh, thì sau phải nghe tiếng Chúa đoán-phạt (Rô 8: 1-17).
- 8.—Muốn chức mình có giá-trị, thì phải làm hết nghĩa-vụ (II Cô 3: 1-11).
- 9.—Ai yêu Chúa nhiều thì cầu-nguyện nhiều, ai yêu Chúa ít thì cầu-nguyện ít (Gi. 14: 8-21).
- 10.—Đời mình vui hay buồn tùy theo lòng mình buồn hay vui (Ma 12: 22-37).
- 11.—Đối với Chúa, mình không nên có ý-muốn riêng. Nếu ý-muốn mình hiệp với ý-muốn Chúa, thì những sự xảy đến hằng vừa ý mình (Êph. 6: 1-6).
- 12.—Ta hãy thuật hết mọi sự với Chúa Jêsus, Thầy Tế-lễ cả, dường như Ngài không biết gì về đời ta (Phil. 4: 1-8).
- 13.—Nhiều khi Chúa giáng tai-nạn để thử-rèn ta, khiến cho nhận lấy phước mới (II Cô 7: 8-16).
- 14.—Tin-đồ có thể khiến mọi sự thuộc về mình, song mình chỉ nên thuộc về Đấng Christ, chớ không nên thuộc về một sự nào (Ti 6: 6-16).
- 15.—Dầu việc nhỏ-mọn mà cần phải làm, thì cứ làm đi. Nếu Chúa giao việc lớn-lao cho mình, thì Ngài sẽ liệu-định cho (Lu 16: 10-18).
- 16.—Nhiều khi tin-đồ làm việc nhỏ mà rất ích cho Chúa. Ngài chẳng khinh-bỏ việc nhỏ của ta (Mác 12: 41-44).
- 17.—Phải lấy lời Chúa dạy trong Kinh-thánh mà nuôi linh-hồn mình, thì mới tấn-tới về sự cầu-nguyện (II Ti 3: 14-17).
- 18.—Ít khi người ta chết vì làm việc, nhưng thường chết vì lo-lắng. Làm việc có ích cho thân-thể; lo-lắng làm hại người ta khác nào ten-rét làm hư con dao (Ma 6: 24-34).
- 19.—Hãy luôn giao-thông với Chúa, mới có thể cầu-nguyện xứng-đáng (Ma 14: 22-36).
- 20.—Ai rước Chúa Jêsus vào lòng, nấy đã bắt đầu nên thánh (I Phiê 1: 13-25).
- 21.—Biết yêu-mến và hầu việc Chúa, ấy là tấn-tới về đường nên thánh (Êp 6: 1-12).
- 22.—Dâng cả thân mình cho Chúa, ấy là nên thánh trọn-vẹn (Cô 2: 1-15).
- 23.—Càng phạm tội, càng muốn phạm thêm (Gia 1: 12-27).
- 24.—Tin-đồ yếu-đuối thường hay tìm cách trả thù cho mình (Rô 12: 9-21).
- 25.—Muốn có quyền hơn người, phải có lòng yên-lặng bởi Chúa ban cho (Cô 3: 15-25).
- 26.—Biết xưng tội mình, ấy là biết theo Chúa mà chống lại tội-lỗi (II Cô 6: 14-18).
- 27.—Thế nào là tin-đồ Chúa? Là người chỉ biết theo đúng lời Ngài (Gi. 15: 1-17).
- 28.—Hễ làm việc chi, cứ chăm vào việc ấy, thì bao giờ cũng đủ thì-giờ mà làm trọn bổn-phận (Phil. 3: 12-21).

MƯỜI ĐIỀU-RĂN VỀ PHÉP NHÓM-HỢP

I

Ngày giảng đạo, nên lo đi trước,
Chớ dằn-dà trễ bước tiến-hành;
Ngồi nghe cho rõ lời Kinh,
Đến khi chúc phước, đồng-tinh «Amen.»

II

Khi ta nghe tiếng kèn vừa thổi,
Hoặc tiếng đờn, đờn đội bên tai,
Thì đừng nói chuyện với ai,
Chi-tâm cầu-nguyện không sai tác thành.

III

Mục-sư biểu đồng-thinh khởi-sự,
Hát ngợi-khen Đấng ngự trên trời.
Ta nên chung hiệp một lời,
Hát khen một Chúa đời đời Ba Ngôi.

IV

Khi vô ngồi, trước ta phải ngó,
Xit-xít vô, nhường chỗ cho nhau,
Đề ai trễ bước, vào sau,
Tấm lòng không hẹp, hẹp đâu chỗ ngồi.

V

Ta đừng sợ dương hồi bụng đĩa,
Sự dâng tiền là nghĩa-vụ người;
Đem dâng cho Chúa phần mười,
Đừng nhân bộ mặt, phải cười mà dâng.

VI

Khi Mục-sư tuyên-trần lời cáo,
Ước ta ngồi, tỉnh-táo ta ứng.
Thầy rao qui-tắc có chừng,
Những điều nhóm lại trong tuần-lễ nay.

VII

Mục-sư giảng một bài Kinh-thánh;
Nghe đều chi trái tánh của mình,
Ta đừng nổi giận lời-đình,
Hãy xin Đức Chúa Thánh-Linh đổi lòng.

VIII

Nên chào-thăm trong vòng tin-giáo,
Là anh em hôn-đạo của ta.
Ngoại-nhơn bất luận gần xa,
Ta nên tiếp-rước người ta hậu-tinh.

IX

Hãy giữ mực công-bình tử-tế,
Thương trẻ con, vi-nễ người già,
Việc làm lời nói thật-thà,
Tâm-tinh từ-thiện, nét-na khiêm-nhường.

X

Được như vậy, làm gương chính-định,
Ai thấy không khởi-kinh trong lòng?
Nhận rằng: có Đấng chi-tôn,
Hôm nay hiển-hiện ở trong giảng-đường.
Khuyến nhau gần lấy làm gương.

—Nhuận-sắc: Phan-Đình-Liệu

SỰ MẮC NỢ

KINH-THÁNH nói rõ lắm rằng: Người tin-dồ, hoặc Hội-thánh không nên mắc nợ ai (Rô 13: 8). Theo Kinh-thánh của Chúa, sự mắc nợ là *tội-lỗi nghịch cùng Đức Chúa Trời*; và lại, cũng dễ sanh ra nhiều tội-lỗi tiếp theo nữa.

Thật có nhiều người muốn phản-đối điều ấy, và tìm cách này cách kia để chữa mình về sự mắc nợ. Song, nếu các tin-dồ của Đức Chúa Trời *thật lòng* thú-nhận và ăn-năn tội ấy, thì ắt được phước.

Có một nguồn hay sanh ra sự mắc nợ, ấy là sự ham-muốn. Ông thánh Phao-lô đã từng-trải sự thiếu-thốn về vật-chất (Phil. 4: 12). Dầu vậy, ông vui lòng chịu sự thiếu-thốn, chẳng bao

giờ chịu mắc nợ. Sự mắc nợ đó hay dẫn-dắt người ta vào các thứ tội-lỗi khác (I Ti 6: 8).

Vi con-cái Chúa thiếu sự vâng lời, thành ra ăn-cắp của Chúa mà không dâng đủ phần mười (Mal. 3: 8). Ấy là phạm tội tham-lam. Tham-lam chẳng khác gì thờ hình-tượng (Cô 3: 5).

Nhiều người tin-dồ hay mắc nợ, nên việc Hội-thánh, hoặc ở bản-xứ, hoặc ở ngoại-quốc, phải thiếu-thốn. Lại vì có đó, Hội-thánh thường mắc nợ nữa.

Dầu nhiều tin-dồ ăn-cắp của Chúa, nhưng Hội-thánh cũng đừng nên vì có ấy mà mắc nợ. Nếu Hội-thánh mắc nợ, thì cũng không thể đổ tội vì tin-dồ không dâng tiền được.

Bởi tin-dò không dâng phần mười cho Chúa, nên danh Đức Chúa Trời không được tỏ ra; mà lại, chính gương của người tin-dò ấy trở nên mù-mịt. Vì vậy, thiên-hạ không thấy Đức Chúa Trời là Đấng hằng sống có quyền-phép và sẵn lòng làm cho đầy-dủ mọi sự cần dùng của con-cái Ngài. Trái lại, người ta tưởng Ngài không có quyền-phép gìn-giữ con-cái Ngài khỏi sự khờ-nghiệt.

Nay, trong vòng tin-dò, có ông Muller và mấy ông khác hay được nghiệm rằng: Chúa vẫn giữ lời hứa với mình. Vì họ hết lòng vâng lời Ngài, không dám mắc nợ, để danh Ngài được tôn-vinh; nên Ngài cũng ban cho được đầy-dủ mọi sự. Tiếc thay! có nhiều tin-dò, hoặc Chi-hội Chúa, không suy-nghĩ về danh Ngài đối với sự mắc nợ. Ấy vì lương-tâm họ chưa được sáng, hoặc không chịu nghe.

Sự mắc nợ dễ sanh ra những ý quanh-co. Vì lương-tâm không cần-rút về tội ấy, nên họ không nghĩ đến lẽ ích mình thiệt người là không nên. Nếu tin-dò trả sạch nợ, thì nhiều người tội-lỗi sẽ chịu cảm-động, mà kinh-mến Chúa.

Tại một hội-đồng kia, có người giảng về sự trả nợ. Cách hai ngày sau, nhà giầy-thép trong tỉnh đó không còn một tờ *mandat* nào, phải đi lấy thêm *mandat*. Ấy vì những người tin-dò nghe giảng chịu cảm-động, biết nợ là tội, nên họ lo trả nợ mau như vậy. Tin-dò nào xưng mình là thánh-sạch mà lại mắc nợ, thì sự thánh-sạch ấy không hiệp với Kinh-thánh, vì *Kinh-thánh dạy mắc nợ là tội*.

Công-nợ dễ xui chúng ta dùng của-cải cách trái phép. Ai mắc nợ thì hay dùng phần mười của Chúa về việc riêng mình, mà Chi-hội ấy chắc thiếu tiền tiêu. Đều đó cũng làm hại cho sự giảng đạo ở ngoại-quốc nữa. Có khi Chi-hội quỵen tiền về việc nợ, lại đem trả cho nợ kia. Họ tưởng rằng,

sau khi hết nợ, sẽ dâng nhiều thêm về các việc nhơn-đức đó. Thế thì, công-nợ há chẳng khiến cho con-cái Chúa trở nên cứng lòng và giả-trá lắm sao?

Có người chữa mình rằng: Chúng tôi cần phải lo việc Hội-thánh, nên không thể tránh khỏi nợ được. Tuy vậy, Chúa không ép chúng tôi phạm tội.

Lúc xây đền-tạm ở nơi sa-mạc, và lập nhà-thờ tại thành Giê-ru-sa-lem, người ta không chịu cầm nhà-thờ để mượn tiền. Nếu người Giu-da có mắc nợ mà xây đền-thờ, thì không khi nào chép rằng: «*Sự vinh-hiền của Đức Giê-hô-va đầy-dẫy đền-tạm.*» (Xuất 40: 34).

Nếu xây đền-thờ để đẹp mắt Đức Chúa Trời, thì chúng ta đừng kể đến sự ưa-thích của loài người. Nhà-thờ nào được lập nên do ý Chúa, ắt sẽ được Ngài ban cho đủ tiền làm xong.

Công-nợ và cực-khổ, hai cái thường liên-lạc với nhau (I Sa 22:2). Kẻ ngay-lành lấy lòng góm-ghe, vì mắc nợ không theo ý-muốn của Chúa. Sự mắc nợ sanh ra nhiều nỗi lo-lắng, tức là tội-lỗi. Ai lo-lắng nhiều về tài-chính, thì chắc thiếu mất thì-giờ để khuyên-dạy người ta theo Chúa. Nên để mấy chấp-sự lo về tài-chính, còn mục-sư thầy giảng nên chuyên tâm về sự cầu-nguyện và giảng-dạy Kinh-thánh (Sứ 6: 2-4). Tại công-nợ, nên nhiều tin-dò ngày nay quá lo về tiền-bạc mà thiếu sự cầu-nguyện và giảng-dạy.

Các người tin-dò thường nhận rằng: Khỏi nợ là tốt, nhưng ít người nhận nợ là tội, mà xưng ra, mà ăn-năn, mà bỏ hẳn. Ấy là Kinh-thánh dạy để ai cả gan làm theo, thì người ấy được cứu-thoát.

Chúng ta chớ lấy sự trả nợ cho khỏi mất lãi và được để chịu làm mục-dịch. Nhưng hãy lo trả nợ cho khỏi mang tiếng không vâng lời mà làm ô danh Chúa làm mục-dịch, thì mới tỏ danh Chúa là Đấng gìn-giữ mình chẳng thiếu-thốn gì. — Bà R. M. J. lược thuật theo báo «*The Alliance Weekly.*»